

TYÖPÄIVÄN LYHENTÄMISESTÄ

INA silloin tällöin olemme kuulleet, eli lukeneet sanomistosta, työpäivän lyhentämisen mahdollisuuksista. Jotkut ovat selittäneet, että tulevaisuudessa, kunhan koneteknikka edelleen kehittyi, yhteiskunnallinen tuotanto laajentuu ja yksinkertaistuu, käy neljäntunnin työpäivän käytäntöön ottaminen mahdolliseksi. Uskaltavatpa jotkut väittää, että kahdenkin tunnin työpäivä on mahdollinen, joskin vasta hyvin kaukaisessa tulevaisuudessa. Sanomattakin jokainen käsittää, että tuollaiset lausunnot eivät alkupeältään ole kapitalistiluokan keskuudesta lähtöisin, vaan työväenluokkaan kuuluvilta henkilöiltä, jotka tuntevat koneteknikalla ja tuotantoelämällä edessään olevat kehitykselliset mahdollisuudet.

Kapitalistiluokka ja sen rehelliset palvelijat, hyökkäävät tällaisia ennustuksia vastaan. Mutta hekään eivät suoranaisesti voi väittää, etteikö neljäntunnin työpäivä olisi tulevaisuudessa mahdollinen. Heidän väitteensä suurimmalta osalta sisältyvät selitykseen, että ihmiskunta tuhoutuu omaan laiskuuteensa, jos työpäivä lyhennetään muutama tuntiin. Jokainen täysijärkinen ihminen käsittää tuollaiset väitökset turhanaikaisiksi, perättömiksi. Sillä jos ihmisten hyvinvoinnille olisi välttämätöntä se, että he ovat työmailla, tehtaissa, myllyissä, metsissä, pelloilla, kaivoksissa y. m. teollisuuslaitoksissa raatamassa vähintään kahdeksan tuntia jokainen päivä, väsyttäen itsensä, niin kapitalistiluokan jäsenet, suurimmalta osalta, olisivat jo aikoja sitten hävinneet, sillä eihän he kuluta yhtään energiaansa hyödyllistä työtä tekemällä.

Puhuminen, että työpäivä tulevaisuudessa voidaan lyhentää neljään tuntiin, vieläkin vähempään, ei ole turhanaikaista jarrutteleminen — ennusteleminen — vaan käy-

tännöllisten tosiasian käsittämistä. Ilman lioittelua voidaan väittää, että koneteknikka on jo nyt niin korkealle kehittynyt ja yhteiskunnallinen tuotanto laajakantoinen, kun otamme huomioon vain korkeammalle kehittyneet teollisuusmaat, jotta neljäntunnin työpäivä olisi mahdollinen. Jos esimerkiksi Yhdysvalloissa pakotettaisiin jokainen työkuuntainen ihminen työskentelmään neljä tuntia päivässä, eli kaksikymmentä neljä tuntia viikossa, ja lakattaisiin tekemästä hyödyttömiä töitä, niin varmasti voitaisiin tuottaa riittävästi, jokapäiväiselle elämälle ja hyvinvoinnille välttämättömiä tarpeita.

Nykyaikana tehdään mittaamaton määrä kokonaan hyödyttömiä töitä. Tuhansia ja taas tuhansia työläisiä kuluttaa energiaansa palvellessaan laiskureita, jotka eivät tee mitään muuta kuin huvittelevat, mässäävät ja kuluttavat yhteiskunnallisen tuotannon "maukkaimmat palat", jos näin sanoisimme. Miljoonien työväenluokan jäsenten työskentely ja toiminta käytetään suoranaisesti hävityksessä. Kaikenlaisia koneita keksitään ja valmistetaan vain yksinkertaisesti senvuoksi, että niillä hävitetään. Sotakoneisto on kokonaisenaan hävitystä varten. Parhaassa iässä olevia miehiä vuosi toisensa jälkeen koulutetaan vain siksi, että he tulisivat kykeneviksi hävittämään.

Ajatelkaamme, että vain yksi prosentti kaikista siitä energiasta, jonka ihmiset kuluttavat jokainen päivä ja vuosi, käytetään suoranaisesti ruokatarpeiden tuottamisessa. Näin vakuuttavat asiantuntijat. Tälläkin alalla tapahtuu suuri tuhlaus. Onhan aivan ilmeistä, että suuret joukot maanviljelyksessä toimivista työläisistä kuluttavat energiansa muokatessaan maita, jotka ovat viljelykselle huonompia mitä voi löytää. Parhaat viljelysmaat tuottavat huonosti siksi,

UUPUNUT

että niitä ei hoideta kunnollisella tavalla. Väitetään, että tämän maan parhaimmat maanviljelysmaat saataisiin tuottamaan vähintään kaksikymmentäviisi prosenttia enemmän, jos niitä viljeltäisiin siten kuin nykyään tunnettu parhain taito edellyttäisi.

Kivihiltä tässä maassa poltetaan jokainen talvi niin paljon, että sillä voitaisiin täyttää Panaman kanava. Vain noin neljä prosenttia kaiken tuon kivihiili paljouden sisältävästä energiasta tulee hyödyllisesti käytetyksi. Aivan pienillä korjauksilla voitaisiin saada aikaan se, että kivihiilessä löytyvästä energiasta tulisi hyödyllisesti käytetyksi neljäkymmentäkahdeksan prosenttia. Kaikesta siitä ihmisenergiasta, joka tämän maan kaivosteollisuudessa, siihen sisältyen kaikki mineraaliaineita tuottavat kaivokset, kulutetaan päivittäisin ja vuosittaisin, vain pieni määrä käytetään tavalla, joka olisi yhteiskunnalle, elämälle ja hyvinvoinnille välttämätöntä.

Kapitalistisen tuotannon vallitessa, jolloin tuotetaan tavaroita kauppaa varten, ei pidetä silmällä tuotteiden, tavarain, käytännöllisyyttä ja kestävyyttä. Kun yritetään saada ostajia, niin joudutaan tuotteilla miellyttämään ihmisten vaistoja ja niiden tarpeet jäävät toiselle tilalle. Kaiken lisäksi tahallisesti valmistetaan tuotteet sel-laisiksi, että ne kuluisivat mahdollisimman nopeasti; tulisivat käyttökunnottomiksi, että saataisiin myydyksi uusia. Työläisten joukoista löytyvästä parhaasta energiasta

suuri osa kulutetaan lukemattoman monenlaisten eri mallien keksimisessä. Yhdessä insinöörien työhuoneessa, kullakin teollisuus-alalla, voitaisiin tehdä kaikki se, joka nykyään tuotetaan kymmenissä, sadoissa, ehkä tuhansissakin insinöörien työhuoneissa. Tällaisesta mallien vaihtelusta seurauksena ollen joudutaan alati vaihtamaan koneita, tai laittamaan niitä toisenlaiseen kuntoon. Silloin kun tuotettaisiin ihmisten tarpeita ja tuotteiden käytännöllisyyttä silmälläpitäen, yhtäläistytettäisiin ja yksinkertaistutettaisiin tuotteiden laatu.

Koneteollisuus itsestään vaatii tuotteiden laadun yksinkertaistuttamista. Siitä johtuen emme enään näe tuotteissa ja tavaroissa sellaisia koristeita, kaikenlaisia kaiveruksia, kuin käsiteollisuusaikakaudella. Tunnustettavasti mallitkin yhtäläistyvät huomattavassa määrässä jo kapitalistisen teollisuuden aikana; aina sikäli kuin teollisuus keskittyy ja sen omistusoikeus joutuu harvempilukuisten ihmisten käsiin. Mutta koskaan kapitalistisen teollisuuden aikana ei voida odottaa sitä, että mallien jatkuva vaihtuminen lakkaisi ja alettaisiin pitämään tavaroiden käytännöllisyyttä ja kestävyyttä johtavana aiheena. Päinvastoin tavarat — tuotteet — tulevat sitä huonomiksi mitä harvempain teollisuuden harjoittajien käsiin niiden valmistaminen joutuu.

Lyhyesti sanottuna neljäntuntin työpäivä olisi mahdollinen jo nykyisillä tuotantovälineillä. Todellakin ihmiset — työläiset — ovat tuhlavaisia, johtuen heidän omasta lyhytnäköisyydestään, kun kuluttavat energiastaan suurimman osan kokonaan hyödyttömään tarkoitukseen. Vielä voitaisiin sanoa se, että työläiset kuluttavat energiansa tarpeettomasti silloinkin, kun eivät ole työssä. Jatkuva huolehtiminen, kaikenlainen pelko, väsyttää ihmistä, voisimme ehkä sanoa, enempi kuin varsinainen työskentely. Jos katselette työläistä, joka päivän toisensa jälkeen etsii työtä, niin huomatte, että hän useissa tapauksissa on enempi väsynyt kuin sellainen, joka on tehnyt päivän työtä. Vaikkapa hän ei liikkuisikaan, kulkisi työmaalta toiselle työnetsinnässä, vaan olisi kotonaan, jos nimittäin hänellä sellainen on, niin hän on aina väsyksissä. Tämä johtuu siitä, että hänen hermostonsa on jatkuvasti pinnistyksessä. Mistä saisi työtä, kuinka ruokaa, vaatteita, lämmitysaineita j. n. e., nuo ovat kysymyksiä jotka painostavat hänen mieltään, kuluttavat energiaa ja väsyttävät.

Kunhan työläiset käyttäisivät järjestämistyöhön edes sen energian, jonka uhraavat turhanaikaiseen ajatteluun ja suremi-

seen, niin pian kävisi työpäivän lyhentäminen mahdolliseksi. Kapitalistiluokka ei omasta vapaasta tahdostaan lyhennä työpäivää. Päinvastoin se pyrkii pitentämään. Tehdasteollisuudessa työskentelevät työläiset tietävät, eli ovat saaneet kokea, että useissa tapauksissa teetetään ylityötä, pitkää työpäivää, ja parin päivän päästä annetaan lomaa. Voi usein käydä niin, että tänään teetetään ylityötä ja huomenna an-

netaan mennä kotia, kun ei ole työtä. Tällainen tapa on tullut aivan yleiseksi joillakin teollisuusaloilla. Järjestykäämme ja lyhentäkäämme työpäivä. Järjestykäämme ja kootkaamme luokkavoimamme, jotta kerran voimme hävittää yhteiskunnallista tuotannosta tuhlauksen ja pakoittaa jokaisen työkuuntoisen ihmisen tekemään osansa jokapäiväiselle eiämälle välttämättömän tarpeiden tuottamisessa.

PALO JA VALO

Lakko siellä, toinen täällä,
Kolmas, neljäs etäänpäniä.
Niitä nähdään kaikkialla
Ja viel' entist' ehenpäniä.
Toiset tyyntyy, voitoin yhtyin,
Taas toiset taantuu tappioihin;
Vankiuhrein, vereen ehtyin
Kun voimaa ei viel' — voittoihin.

Näin oloiss' ollut on ennen,
Taiston tietä on tallattu.
Voittoa, heikkoa hetken,
Vuoroin vaihtein on seurattu.
Sama jatkuu, yhä yltyin,
Laasten lakot lainehina.
Valtaluokkaa vasten kääntyin
Työ, tuottamast' tauonneena.

Taantumuksen valppaat vahdit,
Valtaluokan vainukoirat;
Narrit, hurtat, hurskaat papit
Pienet, suuret virkaherrat,
Kaikki yhtyy, kun he ryhtyy
Työläisiä lannistamaan:
Lakko laitton, — estää täytyy,
Se kuuluu heidän ohjelmaan.

Kun ei auta armopalat,
Ei saa sijaa sopusointu,
Niin taantumuksen väkivallat
Asein parhain — valikoitu,
Käy kapinoit' kukistamaan;
Tekojansa taas kertaamaan.
Työläisveri heille halpaa,
Jos vaan — vuoto lakot salpaa.

Riistäjäin rintamakauhut,
Vankila, vainot ja murhat,
Luokkalin lumoiss' on ollut
Tuomiopelkona turhaa.
Elämän ehdot eittävi
Syttyjä syidensä paloon.
Riiston viima kun viiltävi,
Niin palosta nousee valo.

Tää palo, tää valo aina
Tuotannon uumeista uusii.
Hiillos hehkuva pohjana
Jost' leimuu lakkojen liesi.
Orjan osa, iloton ies
Kytee ja kapinaan johtaa.
Kauan kun kestää riiston si'e
Ei sammu, se palaa, — hohtaa.

Tää palo valon liekeillään
Kipinoit' kauas heittää.
Hohteensa voima väikyllään
Unest' uinuvat herättää.
Mielen masentuneen nostaa
Hiillosta paloks' puhalttaa,
Joka valkeen villin lailla,
Polttaa, leimuu riiston mailla.

Tää palo yöss' yhteiskunnan
Leimuu vapauden tulta.
Työnorjat tään ihmiskunnan
Puhaltakaat purjeen tuulta.
Kuin kulovalkean vinha
Uurtakoon uusia soita.
Luokkavihan mieli, inha,
Laiksi lauetskoon lakoista.

M. H.